

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide »Danica« dan poprej.

Tečaj XLIX.

V Ljubljani, 4. grudna 1896

List 49.

„Jesu, dulcis memoria.“

(O Jezus, Ti sladak spomin.*)

O Jezus, sladko Ti imé,
Ki vlivaš radost nam v serce,
A bolj ko med in bolj kot vse,
Navzočnost Tvoja sladka je.

Ni pesmi radostne tako,
Da vspela bi tako ljubo,
Ni misli svete kakor ta,
Ki v serce Jezusa pelja.

Spokornemu serce blažiš,
Kdor Te želi mu mir deliš,
Kdor išče Te, Te že ima,
Kdor najde Te, Te koj spozna.

Jeziku reči moči ni,
In čerki ne naznaniti,
Človeka skušnja le uči,
Kak sladek si ljubljencem Ti.

Kdor Njega ljubi, pije slast,
Neskončna njena je oblast,
In sveta luč mu, sije dan,
Ki ni nikoli mu končan.

O Jezus, Tebe iščem naj,
Pred drugimi in na skrivaj,
Zvečer, kedar se dan mrači,
In zjutraj, ko se zor budi.

Iskati hočem Te vselej,
V hramih Božjih, pri Gospej,
Povsodi, kjer prebivaš Ti,
Prositi Tebe milosti.

O Jezus najsvetejši vseh,
O Jezus najmilejši vseh,
Ljubezen duš, izvor dobrot,
V telesu našem si, Gospod.

O Jezus, te ljubezni daj
Nam serce eno kapljo vsaj;
Na dan Te kličem tisočkrat,
Da prideš me v nebo izbrat.

Kdaj se vseliš mi v serce,
Moj up, ljubezen in želje?
Ti najsladkejši vseh stvari,
Ves svet naj za Te le gori!

Že čutim Te, Te že imam,
Kako me ljubiš, to spoznam;
Kar želel sem, sem že prejel,
V sercé ljubeče Te objel.

O ogenj sveti, plamen vroč,
Od Tebe jaz ne idem proč,
Le reci mi, kaj naj storim,
Da sercu milostij dobim!

Kjer šel boš Ti, jaz s Tabo grem,
Za drugo vse bom mertev, nem;
Serce podarim Tebi v dar,
Oj ne zapusti me nikdar!

Do smerti služim Ti zvesto!
Odpri se zvezdnato nebo:
Prihaja Kralj, zapoj na glas
Nebo mu: Slava v večni čas!

Ivanov.

G o v o r,

kterega je imel veleč. gosp. P. Hugolin Sattner pri prvem evharističnem shodu v Ljubljani 30. julija 1896.

(Načertan v glavnih potezah.)

II. Preostaja nam še odgovoriti na drugo vprašanje: „Kakšne dolžnosti imamo do sv. Rešnjega Telesa?“

a) Perva je, da molimo sv. Rešnje Telo. Pervo opravilo angeljev v nebesih je molitev; in

*) Druga prestava.

perva naša dolžnost Bogu nasproti je tudi molitev. V sv. R. Telesu je pa Sin Božji naš pravi Bog: večni, vsemogočni, neskončno modri itd. — tedaj moramo sv. Rešnjemu Telo moliti. Kristus pa ni bil samo pravi Bog, temveč tudi pravi človek: ima človeško telo, serce in dušo. Vsled hipostatične, tesne zveze obeh natur v eni Božji osebi, dolžni smo moliti tudi Njegovo telo in serce. Njegovo človeško naturo. Tedaj smo tudi v sv. Rešnjem Telesu dolžni moliti celega Kristusa: z dušo in telesom, kervjo in mesom, kot Boga in človeka skupaj, ker je tako resnično in bistveno pričujoč. Duhovnikov dolžnost je ljudstvo učiti in mu povedati, kako se tu Jezusu skazuje Božja čast. Skazuje se Mu z genufleksijo, t. j. pripogibanjem kolena pred Njim in sicer z enim, če je pa izpostavljeno, z obema. Skazuje naj se Mu Božja čast na cesti, kedar gredo obhajati ali je procesija s sv. Rešnjim Telesom! Vsakdo naj takrat spozna očitno in neustrašeno vero v Jezusovo pričujočnost ter Ga moli na svojih kolenih! Prav tako, kedar je blagoslov z Najsvetejšim: na kolenih naj človek prejme ta blagoslov večnega Kralja!

b) Dalje smo dolžni sv. Rešnje Telo vredno in pogosto prejemati. Vsaj Ga je Gospod za to postavil! Napačno mnenje imajo ljudje, da je dovolj samo enkrat ali dvakrat na leto. O tem, kolikokrat naj se prejema sv. R. Telo, ni poklican nihče drugi odločevati, kakor edino sv. Cerkev. Ona pa vedno priporoča večkratno sv. obhajilo na leto. Zakaj — o tem ne bomo tu govorili. Kakor telo oslabi, ako bi premalokrat dobivalo hrane — tako i duša oslabi v notranjem življenju posvečujoče milosi Božje, ako se ne bo večkrat hranila z neb. Kruhom. Duhovniki naj pospešujejo mesečno sv. obhajilo! Kaj lepo priložnost daje k temu tretji red sv. Franciška, kterege navodilo se glasi: vsak mesec prejeti sv. zakramente! Pospešujmo dalje šestnedeljsko pobožnost sv. Alojzija! Nasledki so lepi: pogostokrat celo poklic v redovni stan. Ne tedaj poslušati onih, ki so zoper pogostno sv. obhajilo na leto! Sv. Cerkev, ktera edina ima o tem govoriti, je odobrila III. red in pobožnost sv. Alojzija; obdarila z bogatimi odpustki — toraj ona s tem le še močno in goreče priporoča pogostno sv. obhajilo. Proč tudi z izgovori: saj nismo vredni! Vreden ni nihče — a potrebni smo vsi. In sv. obhajilo ni samo plačilo za vrednost, temveč tudi zdravilo za dušne slabosti. Angelji seveda ne potrebujejo sv. obhajila, pač pa ljudje. Sv. obhajilo je tudi znak pravega katoličanstva. „Katoliška“ društva naj goje in priporočajo pogostno sv. obhajilo, če le mogoče skupno,

da si bodo smela po pravici prisvajati to častno ime — „katoliško“. Dunajčanje so romali na Božjo pot v Marijino Celje. In tu je bilo obhajanih nič manj kot 1800 samih mož. To je znamenje pravega katoličanstva! („Danica“ je svoj čas obširno poročala o tem velezanimivem romarskem vlakcu verlih Dunajčanov. Op. vred.) S pogostnim prejemanjem sv. R. Telesa gotovo spolnujemo svoje dolžnosti nasproti najsvetejšemu Zakramentu. Naš idejal, naš uzor seveda naj bo ta: živeti tako, da bi smeli vsak dan pristopiti!

c) Slednjič skazujemo dolžno spoštovanje sv. Rešnjemu Telesu s tem, ako ga radi obiskujemo. Etikéta ali olika zahteva, da semtertje obiščemo prijatelje in znance. Jezus, naš najboljši prijatelj, je prav blizu; dolžni smo Gatorej obiskati. Žalostno je, ako potratimo pri svojih zemeljskih prijateljih cele ure: pri Jezusu, najboljšem prijatelju, pa se niti nekaj trenutkov nečemo muditi, temveč precej nam je preveč in dolčas. — Pri obiskih razkladamo prijateljem domače težnje, načerte, skerbi, veselje, žalost — sploh vse, česar nam je polno serce. Prav tako delajmo pri sv. R. Telesu! Vsak ima kaj na sercu: duhovnik in lajik, stariši in otroci, nedolžni in grešniki: tu naj se odpre — in našel bo sočutje in največje zanimanje. Nihče naj se ne izgovarja: kaj pa čem delati pred sv. R. Telesom? Neko osebo iz reda sv. Klare so radi njenega pogostega in dolgega obiskovanja sv. R. T. imenovali „nevesto najsv. Zakramenta“. Na vprašanje, kaj da dela toliko časa pred tabernakeljem, odgovorila je: „Celo večnost bi hotela tu prebiti. Ali mar ni tu resnično pričujoč tisti Bog, ki je veselje nebeščanov? Kako vprašanje to; kaj naj bi človek tu delal? Tu ljubim, hvalim, zahvaljujem, prosim! Kaj pa dela bolnik pred zdravnikom, revež pred bogatinom, kaj žejen pri studentu, kaj lačen pri bogato obloženi mizi?“ Da bodo pa ljudje mogli obiskovati najsv. Zakrament, morajo biti cerkve odperete, vsaj gotovi čas čez dan. Protestantje imajo zaperte svoje cerkve: prav tako! Saj nimajo v njih prijatelja, kterege naj bi ljudje obiskovali. — Po mestih močno obiskujejo sv. R. Telo na večer in sicer zelo različni stanovi: duhovniki, gospodje, vojaki, dijaki, zlasti pa ženski spol. To bi se lahko vpeljalo tudi na deželi po župnih vaseh.

Naše teženje gre še dalje: ne samo obiskovanje, temveč vedno češčenje! V ta namen se je vstanovila zaveza adoratorjev ali molilcev sv. R. Telesa. V nekterih krajih naše škofije je že vpeljana s tem, da se gotove dneve moli sv. R. Telo neprenehoma od jutra do večera. Določijo se osebe, ki molijo vsako uro. — Češčenje tega

Zakramenta pospešuje tudi bratovščina sv. R. Telesa, ki določuje poleg denarnih prispevkov za opravo ubožnih cerkvâ tudi vsak mesec eno uro pred zakramentom ljubezni. Paziti in delati je samo na to, da se ljudje ne bodo z denarjem odkupili od mesečne ure, češ: „raji več plačam, da mi ne bo treba moliti!“ A ravno ura molitve je največ vredna, najbolj koristna in jako zveličavna. V tej uri pred tabernakeljem se človek odtegne svetnemu šumu in se bavi v sveti tihoti z najvišjimi resnicami in skrivnostmi. Tu čuti molivec Božje veličastvo; tu se rode najkrepkejši sklepi; tu se vtrde jekleni, katoliški značaji; tu se vterdi katoliško prepričanje. Dandanes, ko ves svet nervozno dirja naprej brez miru . . . in nihče skoro nima časa misliti na se, dandanes je umestno, da katoličan poklekne za eno uro pred sv. R. Telo, pogleda malo v svojo dušo ter obravnava svojo lastno zadevo z Bogom. — Mučenci prvih časov kerščanstva so ravno od sv. obhajila prejeli moč. Prejšnji dan ali malo pred smertjo so prejeli Jezusovo Telo, in šli so veseli in pokrepčani na morišče, kakor bi šli na svatovščino, — tudi katoličan je dandanes nekak mučenec, ker mora radi svete vere in življenja po njej prenašati zasramovanje ali škodo. Kje pa naj dobi moč in stanovitnost? — Pred sv. R. Telesom! —

Zatorej oklenimo se vednega češčenja! Duhovniki dajajmo lepe izgleda in ljudstvo pojde za nami! Velike cene so katoliška društva; odvrtačujejo od krivih nazorov in napačnih potov — a vsa ne bodo pomagala nič, naj se pri njih govori še tako navdušeno, ako se dejanski ne udeležujemo cerkvenega življenja. To se pa pospešuje po cerkv. redovih in bratovščinah. Središče tem je pa — Jezus Kristuš v sv. R. Telesu!

Venec na grob

prečastnega rajnega gospoda
Luke Jeran-a.

bivšega čast. kamornika sv. Očeta, zlatomašnika, kanonika, vrednika „Danice“, itd. o prvem godu po njegovi smerti.

Motto:

„Pridi k nam Tvoje kraljestvo!“ —
II. prošnja Očenaša.

(VII. nadaljevanje.)

42. list „Danice“ 1853 je ponatisnil na prvem mestu: „Pismo čast. gospoda Luka Jerana iz Kaire do vrednika „Zgodnje Danice“ iz dne 30 sept. 1853, (prejeto 12 oktobra). V njem je najpred povedano, da so se zaderžali misijonarji v Aleksandriji od 1. do 17. sept. Potem je popisano slavljenje največjega mahomedanskega praznika ali njih velike noči. Konec popisa opomnil je gospod Jeran: „Iz takih brez-

umnih šeg, s katerimi menijo pravega Boga častiti, se še le prav sprevidi, kako močno potrebno je za nevernike moliti, da bi k spoznanju prišli.“ Dalje je popisano, da so misijonarji odrinili iz Aleksandrije 16 sept. na večer s s tremi ladijami. Imeli so namreč sila veliko blaga s saboj za misijon Popisana je dalje vožnja po Nilu in marsikaj zanimivega je vpletenega vmes. V Kairo so prišli še le 25. sept. proti večeru Temu sledi kratek popis mesta in prebivalstva; proti sklepu pisma pa omenja g. Jeran neke obolenosti blezo vsled prehajanja. Vendar je izrečeno upanje, da v malih dneh odrinejo naprej, in sicer s štirimi ladijami. Pismo namreč pravi: „Gosp. na mestnik so mogli še četrto ladijo najeti, da se bodo potrebne reči na njo spravile; zakaj mi gremo k takemu ljudstvu, ki se mora na duši in telesu obraziti, in ki bi se z dušnim težko dalo kaj opraviti, ako bi se s telesnim ne začelo.“ H koncu pisma stoji: „Vročina nam hudo pritiska, včasih ko ni kaj vetra, se težko živi. V Aleksandriji smo imeli neki dan pred odhodom čez 30° R v seani, in na solncu 50°; tukaj ne gledam, ker nimamo v naši ladiji toplomera.“ —

Vmes naj bo povedano, da so do takrat, ko se je odpravila ravno opisovana ekspedicija v srednjo Afriko, v ondotnem misijonu delovali že štirji čč. gg. duhovniki iz ljubljanske škofije in kranjske dežele. In to so bili: prečastni gosp. provikar dr. Ignacij Knobler, rojen v Št. Kocjanu pri Dobravi na Dolenjskem, Matevž Milharčič, rojen v Slavini na Notranjskem, Martin Dovjak iz Št. Jerneja na Dolenjskem in Janez Kocijančič iz Mošenj na Gorenjskem. Ako se prav spominjam, sta delovala ondi tudi dva čč. gg. misijonarja iz sosednje Lavantinske škofije, namreč Možgan in Trabant. Sploh se mora reči, da ni bil naš narod kmalu za kako reč in stvar tako goreč in vnet, kakor za pospeševanje afrikankega misijona. Njemu so se pridruževali enako goreče tudi verli Tirolci. —

Toda, žal! — kazati se je kmalu pričelo, da za uboge Kamovce ni še prišla ura rešitve iz pagan-skih tmin! —

Po odhodu velike misijonske ekspedicije iz Kaire proti Hartumu, glavnemu sedežu misijona, nastala je bila neka zamolkla tišina, kakor se pokaže, — da prilično govorimo, — v naravi pred vremensko nevihto. Noter do srede decembra nam ni donesla „Danica“ nobenih poročil iz Afrike; a v njenem 50. listu brali smo v „Ogledu po Slovenskem“ doslovno: „Iz Afrike je žalostna novica prišla, da je 8. oktobra po dolgi bolehnosti v Berberu v Gospodu zaspal naš rojak Matevž Milharčič, in da je huda bolezzen gosp. Luka Jerana prisilila, v domačijo verniti se, okrepčat slabo zdravje.“ —

Koj v naslednjem 51. listu „Danice“ natisnjeno je bilo že pismo gosp. Jerana, ki ga je pisal vredniku iz Tersta v dan 15. decembra. Nekoliko naj iz taistega posnamemo.

„Hvaljen bodi Jezus Kristus!“

Predragi prijatelj!

„Človek obrača, Bog oberne.“ „Tudi jest sem se bil prot Hartumu v Srednji Afriki obernal, ali Božja previdnost me je s prehudo boleznijo v mojo domačijo zavernila, rekoč: Ne boš še zdaj vidil Hartuma, ne boš še odkupoval in učil zamurčkov, h kateremu opravilu so te g. namestnik za zdaj odme-

ni mislili; ne boš slišal slovenskih zvonov v Gondokoru peti. Bodi čišeno ime Gospoda, kateri vse prav dela! Povrnem se tedaj v svojo domovino zadovoljen, kakor sem se bil zadovoljen v misijon podal, z upanjem, da mi bo Bog v domačim obnebji vnovič popolnoma zdravje dal; drugi teden, ako Bog da, pridem v Ljubljano. Zdaj stanujem pri znanim misijonskem dobrotniku gosp. vitezu A. Napolitu v Terstu, kateri na vse viže za me skerbi, da bi se boleznj čisto znebil. Ne morem zdaj še mnogo pisati, samo toliko v kratkem povem, da že poltretji mesec neprenehoma na hudi jutrodeželjski griži terpim. V Asuanu, na kraju egiptovske dežele, sem bil s sv. zakramenti previden, in od ondot so me g. namestnik na ladiji v Kairo se zdraviti nazaj poslali, ker skor gotovo je, da tam ostati, kjer ni ne zdravnika, ne primernega živeža za bolnika, ali pa dalje iti, česar bi na kamelah tudi ne bil mogel, bi bila moja smert, kateri sem že prav blizo bil. V Kairi sem se le na pol ozdravil, vedno se me je hotla bolezen z vso svojo ihto vnovič polastiti. Zavoljo tega, in ker so mi g. namestnik dovoljenje dali, ali v Egiptu, ali v Siriji ali pa na Kranjskem svoje zdravje uterjevati, sem se v domačijo podal, kjer imam ob enim nalogo, novo odpravo (ekspedicijo) v Hartum pripravljati, kar bom poznejši, bolj ozdravljen, bolj natanko naznanil " —

Da bode večina spoštovanih bralcev umela, kar gosp. Jeran omenja o nakupovanju in učenju zamurčkov, naj pojasnim, da kakor je še zdaj, je bilo tudi takrat zlasti v notranjih delih Afrike prodajanje sužnjih obojega spola, starih in otrok, prav kaj navadnega in splošnega. Tako je bilo tu tudi v Hartumu, kjer je bil ustanovil g. provikar dr. Knobler misijonsko postajo. Ker so bili, in so, žal, še zdaj stari čerenci za sprejemo sv. katoliške vere preveč oterpanjeni, so hotli misijonarji po besedah našega pesnika Koseskega: „Iz malega zraste veliko,“ pričeti svoj misijon poglavitno s tem, da bi nakupovali sužnje otroke; jih pridobili za kerščanstvo; jih kerstili, odredili, in s časom z domačimi zamurskimi misijonarji nadaljevali razširjanje Božjega kraljestva pri afriških narodih. Misel je bila modra, blaga, plemenita, vzvišena. — in izveršitev njeno je bil g. provikar v prvi versti g. Jeran-u odmenil. Toda bolezen njegova stopila je vmes, in mu kruto velevala: Nazaj v Evropo! —

Ker obravnavam ravno nakupovanje zamurskih otrok, naj še posnamen s kratkimi besedami, kar je bilo v „Danici“ l. 1853. list 12. pod naslovom: „Odkupovanje zamurskih otrok“ povedanega, da je namreč tudi drugi, italijanski duhoven Olivieri po imenu, hodil že prešnje 1852. leto kupovat v Afriko zamurske otroke. V Aleksandriji jih je bil na enkrat kupil 36 v starosti med 6. in 7. letom (31 dekličev in 5 deček), katere je potem oddajal v odgojo, deklice po ženskih samostanih po Laškem in Francoskem; dečke pa so sprejemali v oskerb in izobražbo razni vstavi in dobrotniki. Kar solze silijo človeku v oči, ako bere, kaj je človekoljubni gosp. Olivieri napisal o preravnih sužnjih otrocih. —

V 26. listu „Danice“ ravno tega letnika razvita je bila od tedajnega hurjulskega kaplana g. Jan. Volčiča pod naslovom: „Mila prošnja“ zopet druga enaka, jako blaga in usmiljenja-polna misel, želja in prošnja, naj bi dobroserčni Slovenci skladali in na-

birali denarne doneske po svojih močeh, da bi se v Hartumu kupil zamurček, ki naj bi se kerstil na ime Jožef, in bi se mu dal priimek Kranjski. Ta naj bi bil nekako prvi slovensko-afriški domačin in pervina novo zamursko-kerščanske občine. Ta nasvet je bil od našega naroda z velikim dá! — s splošnim navdušenjem sprejet. Darežljivost slovenskih rojakov kazala se je nepričakovano velika. Imoviti posamezniki, pa tudi cele fare so same skladale zneske po 50 glđ. v ta namen (Po takej ceni so se plačevali zamurski dečki v Hartumu.) Želeli so imeti kar svoje lastne zamurske otroke v Afriki. Določevali so pri tem tudi kerstna imena in priimke, ki naj se fantičam dado. Kteri niso zmogli tolike svote, so pa po moči manjše darove vkladali v ta namen. V vsaki „Danici“ skoraj so bili brati pod naslovom: „Mili darovi. Za odkupljenje zamurčkov in za afriški misijon.“ Pri tem darovanju ni zaostal skoraj noben stan, spol in starost, kar še dandanes dela čast ta-kratnemu slovenskemu prebivalstvu. (Dalje sl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Domžale, dne 30. novembra: Take slovesnosti, kakoršna se je veršila pretečeni mesec pri nas, res vzbujajo, poživljajo in krepe cerkvenega duha in versko življenje med ljudmi. In to je glavni namen vseh podob v cerkvi in doma, vseh pomenljivih delov v zvunanosti in notranosti vsake cerkve, glavni namen vseh okraskov cerkvenih: da povzdigujejo duha kvišku; da napolnujejo serce s pobožnimi čutili; da uče tiho sicer, a vendar glasno verske resnice. Človek opazuje podobe, slike in pomenljivosti cerkvene — in spominja se verskih resnic.

Kaj pa se je v Domžalah, ali prav za prav na Goričici godilo? Mil. gosp. stolni prošt dr. Klofutar so nam blagoslovili nova stranska oltarja sv. Jožefa in sv. Ane, ktere sta naročila in plačala gospodarja Alojzij Nemeč in Andrej Jančigaj; izdelal jih je pa v splošno zadovoljnost kipar Tončič iz Kamnika, in prekrasni kip „Žalostne Matere Božje“, kateri je dar tirolskega tovarnarja Kurzthalerja. Pridigo pa je imel pri tej priliki preč. gosp. kanonik A. Kalan. Navdušeno je gospod kanonik spodbujal navzoče vernike, naj zaupno časte in posnemajo svetnike na novih oltarjih — zlasti stariši, možje in žene naj si vzemo sv. Jožeta in sv. Ano za izgled, kako je treba skerbeti z molitvijo in lepim izgledom za kerščansko izrejo otrok. Dalje je gospod kanonik z ozirom na isti dan pričet misijon v Mengšu pojasnil pomen in važnost sv. misijona ter v nemal ljudi, naj se ga marljivo in s pridom vdeležujejo! — Kakor vselej pri takih prilikah, tako so tudi ta dan za lep red skerbeti in slovesnost povzdigovali s svojim vzornim nastopom domžalski gasilci, veteranci in člani daleč na okrog znane domžalske godbe. Bodi vsem tem potom izrečena priserčna zahvala! Zlasti pa Bog živi in blagoslovi našega gospoda župnika, J. Strupija, da bi mogli tudi dalje še tako vneto skerbeti za lepoto hiše Božje in za pravi blagor svojih vernikov!

Iz Adlešič 24. novembra. V nedeljo 22. novem' obhajali smo pri nas prav lepo slovesnost. Blagoslovili smo namreč ta dan podobo Marije Device, katero bomo devali v vel. altar o Šmarnicah, o pobožnosti rožnega venca in ob Marijinih praznikih. Podobo

nam je naslikal g. Simon Ogrin z Verhnike prav krasno, da smo ž njo vsi zadovoljni. Visoka je 2 m 5 cm in široka 1 m 10 cm ter stane 150 gld. Ves znesek za njo smo nabrali od maja sem samo s prostovoljnimi doneski. Nabrali smo za njo celó 180 gld., tako da nam je denarja še ostalo. Slika sta nesla dva dečaka iz župnišča v cerkev, med potom pa smo molili lavretanske litanije. Po blagoslovu bila je pridiga in slovesna sv. maša. Lepo je bilo videti procesijo, ker je svetilo pred Marijino podobo 31 parov žen in deklet z voščenimi svečami. — Nekaj let sem se je naša cerkev zelo olepšala in vsa prenovila in to skoraj vse s prostovoljnimi darovi. Tako smo n. pr. prenovili l. 1887. tabernakelj, ki je bil narejen prej na vreteno, in ga pozlatili. Delo je izveršil prav lepo rezbar J. Pintar iz Semiča za 81 gld. Istega leta v jeseni smo dobili v zvonik uro, ktere prej nismo imeli. Naredil jo je znani urar J. Brunskule z Verčiča nad Semičem za 460 gld. — L. 1889. 1. septembra je bil blagoslovljen nov križev pot, ki je stal 468 gld. in nov veliki križ na pokopališču, za ktere ga smo dali 48 gld. Za križev pot smo dobili iz Amerike od rojakov naših 418 gld. — L. 1892 dobil je zvonik pri farni cerkvi novo streho, ktero smo pokrili s ploščevino. Vse delo je stalo 1048 gld. — Letos pa m. maja smo dobili nove orglje, za ktere smo plačali 1200 gld., kar smo zopet vse nabrali zadnja leta pri naših dobrotnikih, vzlasti v Ameriki, od koder smo dobili 560 gld. Meseca julija pa je dobila naša zakristija vso novo opravo in sicer 2 omari, eno za plašče in drugo za cerkveno perilo, in klečalnik. Vse je iz orehovega in črešnjevga lesa in prav solidno. Mizarsko delo stane 77 gld., a deske so darovali župljani cerkvi. Ako omenimo slednjič še, da bomo dobili za prihodnjo veliko noč še novo veliko bandero, ktero smo že naročili in bo stalo do 250 gld., za ktero smo dobili iz Amerike do zdaj že zopet 133 gld. — omenili smo večja dela pri naši cerkvi v zadnjih letih. — Pokojni vodja bratovščine sv. R. Telesa čast. g. pl. Pauker bil je tudi zelo naklonjen naši cerkvi. Zadnja leta smo prejeli od bratovščine po njem 4 dragocene plašče, zelenega, rudečega, belega in višnjevga. Mir in pokoj njegovi blagi duši!

Razgled po svetu.

Pismo iz Marianhilla, dne 28. okt. 1896. Trapisti so bili že 2 leti v Afriki, pa niso še nobenega Kafra kerstili, in sicer zato ne, ker so zidali potrebna poslopja in obdelovali polje — glavni vzrok še bil pa ta, ker so bili katehumeni t. j. za sv. kerst podučevani, tako omahljivi. Trapisti so vendar slednjič sklenili, da hočejo prve černuhe kerstiti o Božiču l. 1884., torej prav tisti dan, na kateri je pred dvema letoma slovesno zvonjenje oznanovalo zapuščenim zamurcem boljšo prihodnjost. Ta novica, da bodo zamurce kerstili, raznesla se je hitro med Kafri in zbudila občno pozornost. Kakor kamen, vržen v jezero, vodo vznemiri in vedno večje valčke in kroge napravi — tako se je tudi novica o kerščevanju zamurcev hitro raznesla med Kafri. Le-ti so od različnih krajev v velikih gručah vrelí skupaj; in še več bi jih prišlo, ako bi bili imeli obleko — kajti samo oblečeni so smeli pričujoči biti pri slovesnosti

kerščevanja. Po besedi so se tedaj uresničevale besede sv. pisma: Samo oni, ki so imeli (svatovsko) oblačilo, so smeli biti priti k šlepi svečanosti.

Okrog 8. ure so šli trapisti in Kafri v procesijo po katehumene, ki so imeli kerščeni biti — samo 4 so imeli sv. kerst prejeti. Kafri so šli v taktu in stopali tako terdo, da se je skoro zemlja tresla. — Pred procesijo je šel trapistovski brat z velikim križem; precej za njim so šli kaferski možje — bili so toraj primorani giedati v Onega, ki je tudi nje brez njihove vednosti odrešil. Za možmi so šli naši „muzikantje“. Na čelu ali za vodjo tej „bandi“ je bil nek pater-trapist; med muzikanti je bilo več belih in černih trapistov, in tudi nek Kafer je trobil v trobento, ko obseden. „Banda“ je igrala neko pesem, ktere napev se je glasil po naši cesarski: „Bog ohrani...!“ Kafri so bili vsled te muzike vsi iznenadeni; že „inštrumenti“: piščalke, klarineti, in trobente zdeli so se jim nekam čarobni.

Za bando so korakali beli šolarčki, ki so bili vsi enako oblečeni. Sredi med temi so šli oni štirje katehumeni, katerim so beli dečki spredaj in zadej nesli po eno belo banderčko, okrašeno z rudečim križem v znamenje, da so ti černuhi postali zdaj njihovi bratje, sobratje Kristusovi in dediči nebes.

Za belimi šolarčki je šel P. Franc v krasnem plašču, ktere ga je podarila neka Amerikanka; za njim so šli dohovniki v koretljih. Za njimi so stopali černi šolarčki, katerim so sledili beli ljudje obojega spola in različnega jezika. Zadnje v procesiji so bile kaferske ženske, ktere so šle brez reda in verste, kakor ovce brez pastirja; in marsiktera je imela v vreči na herbtu še svojega otroka. Mati se je malo brigala zato, kako se mali kričaček počuti v vreči; da je le glavo vun molil, pa je bila zadovoljna. Vsa procesija je šla na samostansko dvorišče; samo ženske so morale od zvana; gledati.

Štiri katehumene so posadili med 4 banderce na vzvišen prostor; in potem so zapeli muzikantje pesem: „Nivukani, 'bantú. Nibone bonke“ t. j. „Vzdignite se, ljudje (-bantu) in glejte vsi!“ Pesem je bila po napevu naše cesarske. V njej se zamurci pozivljejo, da naj se pridružijo belim, kateri jih bodo učili resnice o nekem velikem poglavarju; in ako bodo ta nauk sprejeli in vbogali, postali bodo njihovi bratje itd. Za to pesmijo so se podali k cerkvenim vratom, kjer se je pričel obred kerščevanja.

Pervi kerst se je podelil zamurcem v Marianhillu po obredu, ki je predpisan za kerščevanje odraslih. Za ceremonije pri kerščevanju otrok so pretresljive — koliko bolj še le one pri odraslih. Posebno dolga so opravila sv. kersta pred cerkvenimi duri. Sv. Cerkev se namreč ravna po mnenju, da je hudobni duh v odraslem človeku zavarovan kakor v kaki terdnjavi; zato ga na vse mogoče načine zarotuje; z vsakim zarotovanjem mu gre bolj do živega. Posebno važno ulogo igra pri tem znamenje sv. križa. Duhovnik napravlja križ nad kerščencem pogo stokrat in v različnih odmorih; na čelu in persih, da bi hudobnega duha pregnal od tod, kjer imata um in prosta volja svoj sedež. Ves ta čas, ko se je to godilo, molili so trapistovski bratje neprenehoma in goreče za notranje prenovljenje kerščencev in sploh za spreobnjenje vseh Kafrov. Marsikteremu so tekle po licih solze veselja in upanja. Posebno pomenljiv je bil oni trenotek, ko so kerščence vpe-

ljali v cerkev. Izmed slednjih je prvi deržal štolo; drugi pa so se deržali pervega in potem drug drugega za ramo, očividni dokaz: da ne morejo sami v katoliško Cerkev, temveč le po Jezusu Kristusu, kterega tu nadomestuje vidno duhovnik. Prav do besede se je uresničevalo, kar je rekel Gospod: „Vse bom k sebi ptegnil.“ — Potem, ko so kerščenci pred stopnjicami prezbiterija slovesno in glasno odmolili apostoljsko vero in očenaš vpričo vse zbrane množice — veršilo se je zadnje zarotovanje. Tu se je šlo za izgnanje hudičevo. Ker je to zarotovanje tako veličastno, naj je navedem po besedi: „Znano ti je, satan, da te čakajo muke, da te čaka terpljenje, da te čaka sodnji dan — dan večnega terpljenja, kateri bo prišel kot goreča peč, kjer je tebi in tvojim tovarišem pripravljeno večno pogubljenje. Zato, o prekleti in zaverženi, daj čast živemu in pravemu Bogu; daj čast Jezusu Kristusu, Njegovemu Sinu; daj čast sv. Duhu, Učeniku! V moči Njegovega imena ti zapovem, nečisti duh, kdorkoli si: zapusti in beži od teh služabnikov Božjih, ktere je isti Bog in Gospod Jezus Kristus, danes za vredne spoznal, da jih je poklical k svoji milosti, svojemu blagoslovu in kerstnemu studencu! Po vodi prerorenja naj bi postali Njegov tempelj ter se jim odpustili vsi grehi. Zapovedujem ti v imenu ravnostitega Jezusa Kristusu, našega Gospoda, kateri bo prišel soditi žive, mertve in celo človeštvo z ognjem. Amen.“ — Ko potem duhovnik kerščence pomaže pomenljivo s slino in mazili z oljem izveličanja, kliče še enkrat satanu: „Nečisti duh! Pojdi vun in daj čast živemu in pravemu Bogu; Beži in naredi prostor Jezusu Kristusu, Njegovemu Sinu! Beži od tod in daj prostor sv. Duhu!“

Bralci naj si sami predoče, kaka vojna duhov nastane v tem trenutku, ko mora toliko vragov zapustiti svoja dozdanja prebivališča. Ta zmaga se mi zdi podobna oni, ko je v srednjem veku grad kakega roparskega viteza po sili vzel kdo drug, ki je bil še mogočnejši. Mogočni roparski vitez se je zavaroval na skali za terdnim zidovjem; globoki predadi krog in krog so onemogočili dostop in odpravljene mostovi so zaperli glavna vrata. Pa tu pride mogočnejši, kateri z novim orožjem in strelivom terdno grad pokonča, lahko kot tičje gnjezdo; vitez pa mora v največjo globino. Tako mora tudi Belzebub z vsem svojim spremstvom bežati v globino pekla, kedar se prikaže Kristus ter mu zapove, da naj beži od novo spreobrnjenecv. (Dalje sledi.)

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec gruden (december) 1896.
(Spis poterjen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Kerščanski poduk.

„Kateri njih veliko podučujejo v pravici, svetili se bodo kakor zvezde na vse večne čase“, tako piše prerok Daniel (12, 3.); Cerkev je že od starih dnij sem vedno imela poučevanje nevednih za duhovno dobro delo usmiljenja, je to delo priporočevala pa tudi sama izverševala. Že v prvih stoletjih nahajamo na zapadu „očete in učitelje vere,“ t. j. apostoljske vere, kojih naloga je bila, novo izpreober-

njenje podučevati v apostoljski veri. Ti so vodili katehume, tako so se novoizpreobrnjeneci imenovali, od kersta k škofu in so prevzeli vso odgovornost za njih poduk; na izhodu opravljali so isto službo „nabiranci mornarjev“, ker so nabirali mornarje za ladijo Jezusa Kristusa, za sv. Cerkev.

Ko je verski razdor v Nemčiji začel kazati svoj pogubonosni vpliv, vstanovili so sveti in uneti možje verske družbe, ktere so si stavile kot nalogo poduk v kerščanski veri, n. pr. barnabitje, oratorijanci, jezovitje i. dr. Posebno imenitni so postali doktrinijanci, katero družbo je vstanovil milanski plemič Marko de Sadis Kuzani. Ta družba storila je toliko dobrega, da ji je bil papež Pij IV. posebno naklonjen in ji v Rimu odkazal cerkev sv. Apolinarija. V tej cerkvi udeleževal se je pouka tudi pozneje tako imenovani Baronij. Družba se je silno namnožila tako, da se je morala deliti. Jedni so še nadalje vkupno živeli kot verska družba in so obdržali ime doktrijanci, drugi pa so ostali med svetom pod imenom „bratovščina kerščanskega poduka.“

To bratovščino je sv. papež Pij V. vsem nadškofom in škofom prav zelo priporočil in ti so jo z veliko vnemo vpeljavali. Pozneje je papež Pavel V. povzdignil rimsko bratovščino v glavno bratovščino in ji dodelil obilo odpustkov s pravico, združiti se z drugimi bratovščinami te vrste in z njimi te odpustke deliti. Vsak škof zamore v svoji škofiji take bratovščine vstanoviti; da pa postanejo deležne odpustkov, je dovolj, da se pridružijo; glavni bratovščini v Rimu pri nje glavnem sedežu S. Maria del Pianto

V Italiji, koder duhovniki ne uče redoma kerščanskega ntuka v šoli in cerkvi kot pri nas, deluje ta bratovščina še vedno kaj vspešno; ne samo duhovniki, ampak tudi svetni ljudje tam ob nedeljah in praznikih podučujejo po cerkvah otroke kerščanski nauk.

Na Francoskem, koder prostozidarstvo kerščanski nauk iz šole izključuje in ga otroci niti doma niti v cerkvi iz raznih uzrokov mnogo ne slišijo, nastala so posebna katehitična društva — prostovoljni kateheti, — da odpravijo ta nedostatek. Gospe večne molitve v Bruselju na Belgijskem so tudi že od začetka ustanovile tako društvo za poduk dečkov in deklic v kerščanskem nauku. Zato so prejele mnogo odpustkov in vsem podobnim društvom, ki se z njih prizadevanjem ustanovijo na raznih krajih z dovoljenjem tamošnjega škofa ali ki se bodo še ustanovila, vsem tem je sv. kongregacija za odpustke podelila dne 9. maja 1891. različne odpustke Moliti moramo, pa tudi sami na to delati, da bi ta društva prav blagoslovno delovala. (Konec nasl.)

b) Posebni nameni:

5.) **Sv. Hieronim in tovariši**, muč. Katoliško učilišče za Japonsko. Zabranitev mešanih zakonov. Odvernitev strašnega pohujševanja.

6.) **Druga adventna nedelja**. Sv. Nikolaj. Pomoč v veliki potrebi in v težkih izgubah. Kerščanske zveze zakonov. Bogoslovni zavod.

7.) **Sv. Ambrož**. Kerščanska značajnost za državne uradnike. Mestne šole. Previdnost pri izbiranju koledarjev.

8.) **Brezmadežno spočetje Marijino**. Papež. Hiša habsburška. Razkritje Kristusu nasprotnih skrivnih zvez. Krepko vspevanje marijanskih kongregacij.

9.) **Sv. Leokadija.** Šole na deželi. Voljno spolnovanje cerkvenih postov. Obramba in pomoč v osebnih nevarnostih.

10.) **Prenesenje sv. hišice v Loreto.** Obujenje duha molitve pri možkih. Duhovni in obhajanci.

11.) **Sv. Damaz.** Dežele ob Donavi. Pridno prihajanje k sv. maši. Moč in pogum v težavnih zadevah poklica. Močno skušani.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprosnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešeštvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Neka oseba goreče priporoča v bratovsko molitev naše ljube Gospe to, da bi Bog na njeno in sv. Jožefa priprosnjo vredil neke hišne sadeve. — Dalje neki predstojniki za pravo spoznanje, da bi svoje otroke vzgojevali v kerščanskem duhu. — Božji blagoslov pri sv. misijonih. — Dobra spoved in vredno sv. obhajilo v adventnem času.

Listek za raznoterosti.

Brezmadežni Materi Mariji.

Kdo Marija! bi ne speval
Tvoje slave in časti,
Se v ljubezni ne ogreval
Zate, Mati milosti?
Ti edina si rešila
Pekla spon človeški rod,
Ko si Jezusa rodila.
Ki je Bog in naš Gospod.

Tvojo čast povelečuje,
Angeljski v višavah zbor,
Vse človeštvo te blagruje
Milosti, dobrote vzor!
Naj bi tudi jaz se združil
Z njimi, serčno te slavil,
Jezusu in tebi služil.
Vama zvest na veke bil.

Prosim te o sladka Mati!
Vsmiljenje z menoj imen;
Vir odpri mi pesmic zlati,
Hladno serce mi ogrej!
O Marija! blagoslovi
Vsaki spev slavilni moj;
Naj med tvojimi sinovi, —
Zvesti sin — otrok bom tvoj!

Radoslav.

Sv. misijon bodo obhajali v Križah pri Teržiču, in sicer od 2. do 9. decembra, kterege bodeta vodila velezaslužna gg. Doljak in Verhovec, iz Jezusove družbe.

V tukajšnji frančiškanski cerkvi se ljudje sv. misijona vdeležujejo zelo mnogoštevilno. Prostorna cerkev je vedno natlačena: na možki strani skozi in skozi sami možki. Po celo uro trajajoče, dobro pre-mišljene in z navdušenjem predavane pridige poslušajo ljudje z vidnim zanimanjem. Pa naj še kdo reče, da duhovniki — redovni in svetni — niso vneti za pravo srečo ljudstva! Na vse mogoče načine se ljudem postreže in pomaga k zveličanju. „S silo“ pa

nobenega ne morejo potegniti v nebesa: če kdo sam noče, bo sam tudi terpel. Sodnji dan se nihče ne bo mogel izgovarjati: nis-m mogel, nisem imel priložnosti! — Bog daj obilo blagoslova temu in vsem drugim misijonom, od katerih pričakujemo dokaj sadù! — — —

Umerla je v Kranju pretečeno nedeljo, 29. nov., Urš. Vidmar, sestra pokojnega škofa Jerneja Vidmarja. Bilo je zgodaj zjutraj; hotela je iti v cerkev — a nepričakovano je prišel smertni boj, ki je bil tako kratek, da je komaj prejela sv. poslednje olje in papežev blagoslov... Ranjca je doživela visoko starost 88 let, a kljub temu še primeroma dovolj zdrava in terdna do predkratkega časa. Pred nekaj leti se je namreč pri nekem padcu pred stopnjicami ponesrečila na nogi in od tedaj se ji je močno poslabšalo zdravje. A vendar je še redno obiskovala domačo farno cerkev — seveda opiraje se na palico in podpirana od svoje zveste dekle. Ranjca je bila velika dobrotnica revežem in dijakom, ktere je podpirala z novo obleko, hrano in denarjem. Upajmo, da ji obilna dobra dela odpro nebesa, in Jezus, kterege je tako rada in vstrajno častila v sv. Rešnjem Telesu, dodeli ji večno plačilo; in da se to tem gotoveje zgodi, bodi blaga ranjca vsem znancem in prijateljem, zlasti revežem, priporočena v pobožno molitev!

V **Novem Mestu** snujejo zdaj „katoliško društvo za mladeniče,“ namreč za rokodelske učence. In to je res potrebno! Zakaj čas okoli 15., 16. leta je za mladega človeka najbolj znamenit in pomenljiv. V teh letih se začne mladenič dobro razvijati ter se nagiba na to ali ono stran. Ta leta so najnevarnejša in ker so nekako „prehodnja“, za to tudi odločujejo za poznejše življenje. In ravno za rokodelske dečke v teh letih skerbi se tako malo! Prepuščeni so večinoma bolj samim sebi; mojstri in oddaljeni stariši le malo za nje skerbé. Iz šole so že tudi izostali — zato nimajo priložnosti zadostno se nadalje podučevati v kerščanskem nauku. In tega so pa zdaj najbolj potrebni. Slab vpliv je treba ravno v teh letih najbolj odstranjevati, strasti krotiti, v dobrem jih uterjevati, in prav v to najbolj služijo „katoliška društva za mladeniče.“ Zato, vneti za blagor mladine, z veseljem pozdravljamo to društvo, ki se misli osnovati v Novem Mestu. Z veseljem pa tem bolj, čim bolj se dau na dan prepričujemo, kako blagodejno vpliva to društvo na mladeniče v Ljubljani, ktero pod predsedstvom gosp. profesorja Gnjezde kaj spretno in vspešno vodi nunski katehet, gosp. Alojzij Stroj. Mojstri spoznavajo dobre nasledke tega društva, zato pošiljajo vedno več vajencev; oglašá se jih toliko, da jim prostora primanjkuje. — Če hočemo imeti verlih katoliških rokodelskih pomočnikov in mojstrov, moramo si jih vzgojiti. Začnimo koj z vajenci! Z verskimi vajami, s poukom v verskih resnicah in raznih znanostih, mladeničem potrebnih in koristnih, z zabavami, s petjem, z deklamacijami, s predstavami in s podpiranjem udov v boleznih ali drugih potrebah hoče novo novomeško društvo skrbeti za duševne in gmotne koristi mladeničem. Bog pa daj svoj blagoslov!

Prav tam je „katol. družba rokodelskih pomočnikov“ pretečeni mesec priredila veselico, ki je bila prav lepa. Igrali so igrokaz „Vsak po svoje“ in burko „Srečen konec“. Igrali so dobro. Občinstva je bilo nenavadno veliko.

Duhovniške spremembe v ljubljanski škofiji. Predstavljena sta čč. gg. kapelana: Frančišek Rajčević, iz Vipave kot ekspozit v Trnje in A. Žnidaršič, iz Knežaka v Vipavo.

„*Gloria in excelsis Deo*,“ („Slava Bogu na višavah“) je naslov novemu glasbenemu delu. Obsega tri božične napeve za samospeve, mešan zbor in spremljavo orgelj — in offertorije za sv. dan, praznik sv. Štefana, Novo leto in za sv. tri kralje. Za mešan zbor je zložil Ig. Hladnik. Dobi se delo v „kato-liški bukvarni“ in stane iztis 50 kr. —

Romarje na sv. Višarje — to veljaj za prihodnje leto — je treba opozoriti, kakšni so tisti prodajalci na sv. Višarjih in kakšne reči prodajajo. Zadnji „Mir“ tako-le piše: „Večina prodajalcev na sv. Višarjih je liberalcev“.. (Pri zadnjih dežeinozborskih volitvah koroških so volili zoper pastirski list tamošnjega škofa, kateri so jim priporočili, da naj volijo kato-liško-verne močje! Pa jih niso! Taki so ti prodajalci pobožnih podob, svetinjic itd. Op. vred.) Dalje piše „Mir“: „Res je sicer, da se prodajalcem na sv. Višarjih ne more ravno na obrazu brati, kdo je liberallec, kdo ni — ali natanjčen opazovalec bode liberalni duh spoznal že pri raznih rečeh, ktere prodajajo, posebno pa na različnih praznovernih knjigah in spisih, ktere prodajajo ti ljudje.“ (Zato, romarji na sv. Višarje, pazite: kje bote kupovali in kaj bote kupili! Tudi gostilničar na planini ni prijazen Slo-vencem, temveč je nemškutar in liberallec. Op. vred.)

Konference ali govore za možke ima v Celovcu č. g. P. Jos. Franz, iz Jezusove družbe, pridigar v tamošnji stolni cerkvi. Konference so v domu katol. rokodelskih pomočnikov, in sicer so se pričele 29. novembra ter bodo terpele do 6. decembra vsak večer ob 1/2 8. uri. — Za predmet svojih govorov si je vzel izvrstni govornik razne reči in fraze, s kterimi napadajo nasprotniki katoliško Cerkev. Č. g. P. Franz je imel že lansko leto take duhovne konference za možke. Obnesle so se dobro in upamo, da se obneso i letos. — Tudi pri nas so bili v frančiškanski cerkvi taki govori za možke; cerkev je bila vedno natlačeno polna; obnesli so se tudi pri nas ti govori dobro — prav tako bi se tudi nadalje, ko bi se nadaljevali!

Dobrotni darovi.

Za monsign. Jeranovo dijaško mizo: G. deželni primarij dr V. Gregorič za tri mesce 6 gld. — Č. g. Šimen Robič, duhovnik na Št. Urški gori, 5 gld. mesto venca na grob pokojnega generalvikarja. — Č. g. Jožef Cegnar, kapelan v Moravčah, 3 gld. — Preč. gosp. duhovni svetnik Jož. Kerčon, župnik v Predosljih, 3 gld. — Č. g. Fr. Tavčar, duhovnik pri sv. Joštu, 2 gld. — Č. g. Janez Ažman, deželni poslanec in župnik v Gorjah, 5 gld. — G. Fr. Ks. Stan iz Dunaja 5 gld. mesto venca na grob pokojnega gosp. generalvikarja. — J. J. ž. vp. 2 gld.

Za sv. Detinstvo: J. J. ž. vp. 1 gld. — A. St. S., 2 gld.

Za cerkvico sv. Jakoba na Brezovici: Drazgoše, 3 gld.

Za misijone: J. J. ž. vp. 1 gld

(Ostali darovi prihodajlj.)

VABILO

k naročevanju na katoliško-cerkveni list

„ZGODNJO DANICO“

za leto 1897.

Z letom 1897. prične „Danica“ izhajati 50. leto; obhajala bo tedaj svojo petdesetletnico. Podpisano založništvo prosi tedaj vse prijatelje našega katoliškega cerkvenega lista, in sploh verne Slovence, da bi hiteli z naročevanjem, s prav obilnim naročevanjem. List se dá s tem razširiti, ako se jih več skupaj naroči, kar je pripravno zlasti po fabrikah in delavnicah.

Med tem, ko založništvo vabi k naročevanju za l. 1897., zahvaljuje se dozdanje začasno vredništvo „Danice“, prav priserčno vsem prijateljem in podpirateljem lista, — vredništvo pride z novim letom v druge roke.

Naročnina znaša:

Za celo leto po pošti 4 gld. 20 kr.

„ pol leta „ „ 2 „ 20 „

V Ljubljani prejmana za celo leto 3 gld. 60 kr.

„ „ „ pol leta 1 „ 80 „

„ „ „ 1/4 leta — „ 90 „

Za prinašanje na dom se plača 40 kr. na leto. Posamezne številke po 10 kr. Za spremenjenje napisa med letom 15 kr.

Naročnina se po naj cenejši poti poštnih nakaznic pošilja pod naslovom: „Blaznikova tiskarna v Ljubljani.“

Založništvo „Zg. Danice“.